

Недѣлко.

О, ангеле, ржницата ти нежна,
Не е за туй; тукъ иска ударъ мжжки. .. (Взема ножа).

Босилка.

Отъ твоята ржка смъртта е сладка. . .

Недѣлко. (Убива я).

Прости! Таквазъ ни е била сждбата!

Босилка (умираща въ обятията му).

Благодаря . . . (Умира).

Недѣлко.

Умре! Не дишашъ вече ти, Босилке!
А пъкъ отъ сгоденика си злочестъ
Сега за сетньо сбогомъ, приеми
Целувка първа и последня. . . (Целува я по челото
и я гледа малко време)

Така!

А отъ врага да бждешъ скрита ти —
Некъ пещерата домъ ти бжде веченъ! (Взима я на
ржце и тича лудо къмъ пещерата, дето я оставя и
бързо се връща).

Разбитъ, пропадналъ вече е бунтътъ първи,
Но тозъ макаръ невдаденъ примеръ смѣлъ,
Борци ще смѣли нови да приготви,
Кои — средъ страшенъ бунтъ великъ, —
Свободна тебе щатъ да поздравятъ!

(Бърже тргва нагоре къмъ скалата, но изведнѣжъ се
чува викъ „вурунъ“: „вурунъ“, изгърмяватъ нѣколко
пушки отъ засада. Той стрѣля. Гърмежитѣ зачестяватъ.
Той, раненъ, се улавя за гърдитѣ, и политналъ, про-
дължава да стреля, безъ да може да насочи револвера
си къмъ целта. Обезсиленъ, пада мъртавъ).

(Завеса).